

Arrest

nr. 54 262 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 18 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt hem op 18 oktober 2010 ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van brieven taallessen Nederlands, verklaring school ivm zorg kinderen van de familie E.H. (...) en verschillende getuigenverklaringen), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen (namelijk familie in België en geen gevaar voor openbare orde) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene haalt aan dat zijn zus in België verblijft. Hij toont echter geen verwantschapsbanden met mevrouw B. (...) aan, noch verklaart betrokkene waarom dit een reden tot regularisatie zou vormen.

Ten slotte, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het

gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 31/08/2010, wordt aan B.M. (...) geboren te (...) van MAROKKAANSE nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 17/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.(...)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid van het verzoekschrift, nu hij meent dat niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name dat het verzoekschrift niet ondertekend is door verzoeker of zijn advocaat.

Ter terechtzetting doet verweerder afstand van deze exceptie nu blijkt dat het verzoekschrift wel degelijk ondertekend werd door verzoekers raadsman.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker geeft een uitgebreide feiten uiteenzetting en wijst erop dat hij in 2004 zonder een geldig inreisvisum naar België kwam, dat hij bij zijn zus en schoonbroer die de Belgische nationaliteit hebben, verbleef en dat hij in zijn levensonderhoud voorzag. Vanaf augustus 2008 huurde verzoeker een kamer, doch kon na een tijd de huur niet meer betalen en verblijft sindsdien en tot op vandaag bij zijn zus. Verzoeker spant zich ook in voor het gezin van zijn ‘broer en schoonzus’, hij haalt de kinderen van school en neemt deel aan de schoolse activiteiten. Tevens steunde hij zijn achtergebleven familie die hij regelmatig geld opstuurt. Verzoeker wijst erop dat hij nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en wijst op zijn inspanningen om zich te integreren en de gevolgde Nederlandse taallessen. Hij stelt geen enkel toekomstperspectief te hebben in zijn land van herkomst en wijst op de morele plicht die hij heeft om zijn achtergebleven familie te onderhouden. Hij benadrukt dat na al die tijd in België gewoond en gewerkt te hebben hij een “vreemde” is geworden in eigen land.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag en meende te voldoen aan alle criteria van punt 2.8A. Verzoeker stelt hieromtrent het volgende: *“Bij lezing van het dossier blijkt evenwel dat de aanvraag op grond van het criterium B “Prangende humanitaire situaties” had dienen te gebeuren. Immers, verzoeker maakt deel uit van het gezin van zijn zus en schoonbroer en neemt tevens een aantal huishoudelijke taken op zich. Verzoeker staat eveneens in voor de zorg van de kinderen die bijzonder op hem gesteld zijn. De school heeft zulks zonder schroom geattesteerd en de naar voor gebrachte foto’s liegen er niet*

om. In de instructie worden enkele categorieën van personen opgesomd doch deze lijst is geenszins exhaustief. De situatie waarin verzoeker vertoeft is immers dermate klemmend dat de persoon zich er

niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België inhoudt, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is voor verzoeker. Deze situatie kan niet anders geïnterpreteerd worden als een prangende humanitaire situatie. Het staat dan ook onbetwistbaar vast dat verzoeker aan alle gestelde criteria voldoet zowel qua verblijfsduur als qua lokale verandering als qua prangende humanitaire situatie. De bovenstaande motieven volstaan dan ook opdat zou komen vast te staan dat de beslissing van DVZ op kennelijk onredelijke wijze te stand is gekomen.

Verzoeker wenst zich dan ook te beroepen op de criteria van de vernietigde instructie dd. 19/7/2009 (B en D)."

Verzoeker stelt tenslotte het niet eens te zijn met het motief dat hij geen verwantschapsband zou aantonen met zijn zus. Verzoeker stelt dat verweerder hem bij de minste twijfel hierover had kunnen interpellieren zodat hij de verwantschapsbanden had kunnen aantonen aan de hand van de geboorteaktes. Thans is het voor hem niet mogelijk om binnen een tijdsbestek van minder dan 30 dagen zijn geboorteakte te bekomen in zijn land van herkomst.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 8 van het EVRM. Hij zet zijn middelen als volgt uiteen:

*"*schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Zoals reeds hoger aangehaald werd de motiveringsplicht schromelijk met de voeten getreden. Het feitenrelaas werd uitgebreid uiteengezet, doch hiermee werd blijkbaar geen rekening gehouden. DVZ meent aan haar motiveringsplicht te hebben voldaan louter en alleen door te stellen dat de aangehaalde elementen niet kunnen weerhouden worden. Op geen enkel moment wordt een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

**schending van de rechten van verdediging*

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging geschonden werden. Immers, op geen enkel moment werd verzoeker uitgenodigd om gehoord te worden of om uitleg te verschaffen. Thans wordt hij geconfronteerd met het gegeven dat hij de verwantschapsbanden niet zou aantonen met zijn zus. Verzoeker werd zelfs de kans niet geboden om deze verwantschapsbanden aan te tonen. Verzoeker werd de kans gegeven om zijn illegale verblijfstoestand te regulariseren waartoe hij een verzoek heeft ingediend op 16/9/2009. De rechten van verdediging van verzoeker werden hierdoor schaamteloos geschonden.

**schending van art. 8 EVRM*

Art. 8 EVRM stelt onomwonden dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Verzoeker maakt deel uit van het gezin van zijn zus en neemt samen deel aan het gezinsleven. Verzoeker draagt bij in de huishoudelijke taken en neemt nu en dan de zorg voor de kinderen op zich. Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst wordt gewezen, dan komt hij in ernstige financiële problemen aangezien hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief heeft. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker hier reeds meer dan 6 jaar woont bij zijn zus en schoonbroer en hij geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker is totaal vervreemd van zijn land van herkomst. Niet alleen het privé-leven van verzoeker wordt overhoop gehaald, maar ook van dat van zijn zus en schoonbroer en diens kinderen. Verzoeker maakt deel uit van het gezin."

4.2 Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag ten gronde baseerde op de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8.A, ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering.

Uit de motieven van de beslissing blijkt duidelijk dat verweerder verzoekers argumenten heeft getoetst aan de criteria van punt 2.8.A van de instructies. Beide partijen geven aan op de hoogte te zijn dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State op 10 december 2009. Beide partijen zijn het er evenwel over eens dat gelet op de verklaringen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na de vernietiging, dat hij de in de instructie vermelde criteria zal blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid, verweerder de door verzoeker opgegeven elementen van integratie en verblijf kon aftoetsen aan de criteria van punt 2.8.A. Verweerder heeft hierbij een ruime discretionaire bevoegdheid. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494) en betekent niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Aangaande het punt 2.8.A. motiveerde verweerder het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van brieven taallessen

Nederlands, verklaring school ivm zorg kinderen van de familie E.H. (...) en verschillende getuigenverklaringen), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat de motiveringsplicht met de voeten werd getreden nu geen rekening werd gehouden met het uiteengezette feitenrelaas en er op geen enkel moment een

belangenafweging wordt gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Uit bovenstaande motieven blijkt dat verweerder wel degelijk verzoekers persoonlijke situatie heeft onderzocht en rekening heeft gehouden met zijn integratie, met de gevolgde Nederlandse taallessen en dat hij de zorg draagt van de kinderen van het gezin waar hij verblijft. Verweerder is evenwel de mening toegedaan dat verzoeker ook diende aan te tonen dat hij voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf heeft gehad in België of een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat met zijn uitgebreid uiteengezette feitenrelaas geen rekening werd gehouden, noch toont hij aan dat verweerder bij de gemaakte belangenafweging, op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie kwam.

Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker beoogt met zijn betoog waarbij hij stelt dat de aanvraag op grond van het criterium B "Prangende humanitaire situaties" had dienen te gebeuren. Vooreerst stelt de Raad vast dat het punt 2.8.A één van de prangende humanitaire situaties is die werden omschreven, dat verzoeker zelf zijn aanvraag indiende en dat zijn aanvraag dienaangaande ook grondig werd onderzocht. Hierbij werd rekening gehouden met de zorg die verzoeker draagt voor de kinderen van het gezin waar hij verblijft. Indien verzoeker meent dat zijn aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht op grond van een ander criterium, met name B en D, stelt de Raad vast dat verzoeker niet duidelijk maakt om welk criterium het zou gaan. Verzoeker dient zelf aan te tonen op grond waarvan hij meent een verblijfsmachtiging te kunnen bekomen.

Waar verzoeker nog stelt dat de situatie waarin hij vertoeft *"dermate klemmend (is) dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België inhoudt, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is voor verzoeker"*, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft welk fundamenteel recht met directe werking hij dan wel geschonden acht. Het middel is wat dit onderdeel betreft dan ook onontvankelijk.

Verzoeker meent tevens dat hij diende te worden uitgenodigd om gehoord te worden, met betrekking tot zijn verwantschapsbanden met zijn zus, nu blijkt dat hier twijfel over bestaat. Minstens had verweerder hem de kans moeten geven deze verwantschapsbanden aan te tonen, zodat zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Ook de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker heeft via zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 september 2009 de mogelijkheid gehad om alle feitelijke informatie te verschaffen en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken te staven. Verzoeker kon aldus de geboorteaktes reeds bij zijn aanvraag indienen, wat hij naliet te doen. Verzoeker brengt ook bij zijn inleidend verzoekschrift geen bewijzen bij van zijn verwantschap en beperkt zich tot de bewering dat hij dit niet kon gelet op de beperkte tijdspanne. Het is aan verzoeker om bij zijn aanvraag alle nuttige informatie mee te delen en zijn beweringen te staven met bewijsstukken, waarna verweerder eventuele bijkomende informatie kan opvragen indien hij met de aan hem gekende informatie niet tot een weloverwogen beslissing kan komen. Verweerder mag er evenwel vanuit gaan dat verzoeker hem alle nuttige informatie heeft overgemaakt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de verwantschapsband met zijn zus niet wordt bewezen.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht of de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij wijst erop dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn zus en bijdraagt in de huishoudelijke taken en in de zorg van de kinderen. Hij wijst erop dat een uitwijzing hem financiële problemen bezorgt nu hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief heeft, hij reeds meer dan zes jaar in België woont en geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Ook het privéleven van het gezin van zijn zus wordt overhoop gehaald, daar hij deel uitmaakt van hun gezin.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). De Raad stelt vast dat verzoeker meent deel uit te maken van het gezin van zijn zus, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op redelijke wijze concludeerde dat de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn zus niet werd bewezen. Zelfs indien verzoeker deel zou uitmaken van het gezin van zijn zus wijst de Raad erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de

verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven

enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Voor wat betreft de belangenafweging verwijst de Raad naar wat reeds gesteld werd in bovenstaande bespreking. Verweerder heeft op kennelijk redelijke wijze geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op het grondgebied op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent geen bindingen meer te hebben met zijn land van herkomst, nu hij zelf aangeeft dat een deel van zijn familie is achtergebleven en hij hen onderhoudt. Verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens verzoekers binnenkomst en verblijfsdocumenten in orde zijn. Verzoeker leefde in het verleden ook reeds gescheiden van het gezin van zijn 'zus', daar hij een tijdlang een kamer huurde en aangeeft enkel om financiële redenen te worden opgevangen door het gezin van zijn zus. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig kan worden beschouwd en er dus ook geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt financiële problemen te zullen hebben bij een verwijdering, nu hij er geen enkel toekomstperspectief heeft. Verzoeker toont evenwel niet aan welke financiële inkomsten hij in België zou mislopen bij een eventueel vertrek naar zijn land van herkomst.

Met het argument dat ook het privéleven van zijn familie wordt omver gehaald, toont verzoeker evenmin aan dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM in zijn hoofd. Verzoekers privéleven stelt hem niet vrij van het hebben van de vereiste verblijfsdocumenten die hem naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals hoger werd uiteengezet op redelijke wijze worden geweigerd. De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN